

**Бойко** (смутенъ, дърпа баща си). Татко, да си вървимъ.

**Бащата.** Чакай, момчето ми. Още съмъ уморенъ. А и господарката не е толкова зла. Тя вижда, че ние не сме нито просяци, нито крадци, ами току така...

**Госпожата.** Само току така ли? Чакай азъ да пусна голѣмото куче, та да видите само току така ли. (Забързва съ ситни крачки къмъ кѣщи. Като премѣстя кученцето въ другата си ржка, отъ нея пада нѣщо).

**Бойко.** Нѣщо падна отъ господарката.

**Бащата.** Не видѣхъ. Голѣмо ли е?

**Бойко.** Не, малко.

**Бащата.** Тогава иди го вземи. Щомъ е малко, може да се затѣпче. Когато се върне господарката съ кучето, ще ѝ го дадемъ.

**Бойко** (затичва се и следъ малко се връща). Прѣстенъ.

**Бащата** (като го разглежда въ шепата си). Бре, че съ него може да се купи цѣло село! Я тия камъни: червени, бѣли... Чудо...

**Бойко** (го изглежда изненадано и като че ли иска нѣщо да му каже).

**Бащата** (изпреварва го). Ще кажешъ да го приберемъ и да се върнемъ ли? Никой не ни е видѣлъ... Не. Видѣ Богъ, видѣ съвестъта ни... А на насъ стига, че сме видѣли и такава скѣпа работа... Скѣпа е, но си е чужда... (Въ това време се задава госпожата, като води вързано едно голѣмо куче. Кучето се дърпа къмъ Бойка и баща му).

**Бойко.** Татко, кучето... (готви се да избѣга).

**Бащата.** Чакай. Нищо нѣма да ни направи то. А и накѣде съ чуждото богатство?... Дай прѣстена на господарката, че тогава. Една минутка повече не седявамъ тука.

**Бойко** (страхливо). Кучето!

**Бащата.** Нищо нѣма да направи то. (Въ това време госпожата ги приближава).

**Госпожата.** Вие още ли сте тука?... Добре тогава. Шаро, дръжъ! (Готви се да пусне кучето).